

LA CAMPANA DE GRACIA

A los braus defensors de la heróica vila de Puigcerda.

(La Redacció.)

!!!PUIGCERDA!!!

DMIRABLE baluart de las nostras llibertats!

Avuy Espanya entera té fixas las miradas en lo tèn grapat de valents que ja fá tretze dias se defensen ab heroisme, contra 'ls vils sectaris de la mes vergonyosa de las causas.

En vá han vingut devant de tas murallas, ab totas las sévas forsas, ab los seus canons, inflats d' orgull per la traició que 'ls ha donat la plassa de la Seo: quan darrera unas murallas, débils com las tévas, hi alenta un' altra muralla de pits republicans, la pátria pot estar tranquila.

En ta admirable defensa ¡oh heróica Puigcerdá! contas las hassanyas per horas, per minuts: tos fills rivalisan en heroisme, y desde 'ls braus tiradors que desde 'l cim del campanar de Santa Maria, afrontant las granadas enemigas, no disparan l' arma sens fer blanch, desde 'ls valents artillers que no tiran canonada sens ofegar la véu en la gola dels canons enemichs, fins al poble que vetilla atent en las murallas l' arma al brás, esperantne l' hora del assalt, fins á las donas que donant exemple de valor y de coratje á sos marits y á sos fills, cubreixen instantáneament las obertas bretxas ab sachs de terra, ab matalassos y fustám, ta defensa es digne de l' epopeya: tos defensors son héroes tots.

Espanya 't contempla ab ternura. lo mon ab admiració.

Al estrém de la frontera 't miran los francesos, y si un alé de patriotisme respira en sas entranyas, t' envejan ¡oh heróica Puigcerdá!

No s' haurian los prusians derramat per aquell pais com un torrent desbordat, si á son camí, en lloch de trobarhi ciutats populesas que obrian com Nancy, las portas á una parella de hulans, hi haguessen trobat poblets com Puigcerdá, tant braus en la defensa com disposats á comprar ab la vida si es precís l' honra de passar al llibre de l' Historia, com exemple de heroisme dat á las generacions futuras.

Mentres hi haja pobles com tú, ahont per cada un dels tès que mori, cent enemichs lo segueixin á la tomba: mentres hi haja pobles com tú, que sense desesperar, se defensen, y previngan lo cas de ser vensuda la forsa per la forsa, amanint los barrils de *dinamita*, que han de convertir en ruinas las moradas de tants valents, avants que 'l repugnant carli las deshonri ab la seva estancia, la rahó, lo dret, la justicia y la llibertat, bè poden omplir l' espay ab l' estrepitós crit de «¡victoria!»

Pero ¡qué defensen los pobles com tú, que aixís se sacrifican, que aixís s' exposan á ser borrats del mapa?

Defensen á un rey? Defensen á un govern?

No: 'ls pobles com tu, 's defensen á sí mateixos: defensen sa llibertat, y l' honra de possehir-la: defensen la llibertat y l' honra de sos fills: lo bon nom qu' es lo millor títol de noblesa que pot legarse á nna descendencia destinada á honrarse ab l' enérgich esperit de sos antepasats.

Per ço ab los mateixos ulls que mirém á Puigcerdá, mirém á lo restant d' Espanya, y aquets ulls que al véure un poble heroich brillan d' entusiasme, al contemplar á una nació degradada s' omplan d' amargas llágrimas.

¡Governants del nostre pais! Res vos diu á vosaltres la defensa heróica de Puigcerdá?

¡Ah! si fossen moments are d' escriure lo que sent lo cor!

Si poguessem interrompre 'l silenci que 'l poder dictatorial que las circumstancias fan necessari, nos imposa!

Si poguessem dir que la nostra bandera es la de la llibertat... la de la democrácia... la del sant entusiasme!..

Si poguessem expressar amplement quina es

la dels carlins, y lo molt que 'ns pesa no poguer emular á l' immortal Puigcerdá, llansantnos á destrossarla ab lo mateix entusiasme ab que la destrossan aquells héroes!

Si poguessem dir que estém ab las mans lligadas, desesperats ó abatuts, perque en aquesta guerra tant costosa, que tants sacrificis nos imposa, los carlins treuhen totas las sévas forsas, mentres que las mes poderosas de las nostras, aquellas que no 's mouhen pèl sou, ni pèl desitj d' ascensos, sino per l' odi á una doctrina detestable y per l' entusiasme per una sagrada idea, permaneixen forsosament inactivas, devorant la fré de la impotencia y de la dictadura!

Mes ja que res podém dir: ja que hasta en los moments de bona fortuna, com los de la defensa de la invicta capital de la Cerdanya, no 'ns queda mes que sufrir y callar, parli 'l cor de tots los ciutadans, y parli primer que tots, lo cor dels homes que avuy governan l' Espanya.

Una reflexió final bastará perque se'ns compregui.

Si avuy que 'ls carlins catalans han reconcentrat lo millor de sas forsas—uns 6 ó 7 mil homes—de las provincias de Girona, Barcelona y Lleyda, en un punt com Puigcerdá, qu' es un verdader *cul-de-sach*, las comarcas liberals, estessen cubertas per la milicia, y en l' expectativa de una correria impensada, disposadas á defensarse ab la mateixa energia que 'ls braus Puigcerdanesos, ningú negará que podria verificarse un rápit moviment de columnas ab totas las tropas de Catalunya, no deixant als sitiadors de Puigcerdá un sol punt d' escap.

Puigcerdá tindria la gloria d' haverlos atret, las tropas la de haverlos aniquilat, y la milicia la d' haver fávorescut y facilitat lo moviment de las tropas.

Llavors lo sacrifici de la Capital de la Cerdanya seria tan heróich, com decissiu: seria 'l desenllás de la guerra.

Are no es altra cosa que un incident, no menos admirable.

BATALLARAS

En Ruiz Zorrilla s' ha declarat republicá.

Créu que únicament baix la bandera republicana poden salvarse las conquistas democráticas.

Ja era hora de que s' ho mirés aixís: en fi mes val tart que may.

Ha declarat, y aixó l' honrra, que al ferse republicá, no pretenia ser gefe, sino un soldat de fila. Aquesta declaració coincideix ab la declaració de soldats.

Donchs, á formar y.... ¡viva la República!

Los periódichs de Madrid fins los mes adictes á la situació, fixan la vista en lo nort, y omplan las sevas columnas de sueltets per aquest istil:

—«Lo general Zavala 's troba á Miranda sense novetat.»

—«Lo general Zavala ha enviat avuy un telégrama á la seva senyora, participantli qu' está molt bé de salut.»

—«La *Gaceta* no publica encara res sobre 'l plan del general Zabala.»

Tol aixó 'ns recorda un quènto.

«Un torero en una plassa no podia ab un toro: en vá l' omplia d' estocadas, de volapiés y de mete-y-sacas: lo toro mes tranquil, com mes atormentat.

Per últim exclamá un xusco desde un tendido:—Animal! Deixa 'l, que bé prou que 's morirá de vellesa!»

¡Qui sab! Potser en concepte del general Zabala han d' acabar los carlins d' aquesta mateixa mort.

Los zuavos que van ab l' Alfonso se l' hi han insolentat, dihent que no volen estar mes al Maestrazgo, que volan tornar á Catalunya, perque allá no se 'ls paga.

¡Com se coneix que aquí ells mateixos s' ho cobraven!

L' Alfonso 'ls ha dit que tinguessen paciencia, que primer havian d' anar á Alcañiz, y que despres no sols anirian á Catalunya, sino que 'ell mateix los duria fins aquí dins de Barcelona.

No dich jo que si s' acostan massa, y 'ls soldats volen treballar, no hi vinguin aquí á Barcelona, enmanillats de dos en dos.

A Parelló 'ls carlins han publicat un bando, dihent que serán fusellats tots los casats civilment.

Aixó sembla mentida, y no obstant es cert. ¡Oh! per esperit especulador no hi ha com los capellans!

No héu volgut pagarnos lo matrimoni, devian dirse, donchs are 'ns pagareu l' enterro!

S' ha dit que 'n Tristany havia quintat y fusellat als presos fets á la Seu de Urgell.

¡Es certa aquesta noticia?

Los dias ho dirán.

Mentrestant, seguim guardant á aquets salvatjes tota mena de consideracions: quan caygan á nostras mans, guardémlos bè de tot mal, y esperém tranquils l' hora de un canje, que si aném tenint d' aquest modo la sanch d' orxata, no será gens estrany que 'ls carlins se 'ns la beguin tota.

Un periódich ha dit que entre 'ls minyons que forman en las filas carlistas del Nort, corra la véu de que la pau se fará en lo present mes de Setembre.

Ab aquest motiu están d' alló mes contents. ¡Estúpidas provincias! ¡La Pau!

No la tenian, per ventura, avants de promoure una guerra tant insensata, com la que han encés?

Si volen la Pau, ha de ser ab una condició: la de igualarse ab las demés provincias de la nació, y la de no ser tontos may mes.

La *Prensa*, periódich sagastí, diu textualment:

«Avuy no déu tème 's lo triunfo del carlisme; pero per no donar ocasió á la mort dels pobles, fém política liberal, política enérgica, vigorosa, qu' aixequi l' esperit públich, que acrediti la conducta del poder, y que 'ns garantisi als ulls d' Europa.»

«Sortim d' aquesta inacció que acobarda al partit liberal y que 'ns empetiteix davant dels nostres enemichs.»

«Sortim de la obscuritat de lo desconegut, pera corre pèl franch camí que 'ns senyalaren Mendizábal y Espartero. Aixís no es possible continuar ja per mes temps.»

Si aixís parlan los sagastins ¡que dirém nosaltres?

En Castells ha tornat á entrar á Catalunya. Los carlins l' han nombrat, segons s' assegura, governador de la Seo.

Diuhen que vá acompanyat de un metje, un capellá y quatr' homes de la ronda.

L' avi Castells ho enten: un metje per medicarlo: un capellá per sacramentarlo, y quatr' homes per durlo al camp de la quietut.

La mort no 'l trobará descuidat.

LO CORB BUTXÍ.

Buscant viure ab la esquena bèn dreta desde noy volguí ser capellá, y empapat de gramática parda, prima missa á vint anys vaig cantar.

Y ab lo manteu y la negra sotana al cubrirme

y el solideu,
aixís vais dirme:

«Puig ja de l' iglesia so tot un pastor,
que 'ls altras desd' ara treballin per mi,
que 'ls bons feligresos, del front ab suor,
procurin no falti mon pa ni mon vi,
y ofrenda 'm fassin
per majordona,
d' una minyona
fresca y sens corch.»
Y aixís ho feren,
lo catolich tribut se 'm pagaba,
y content jo ab ma sort me criaba
gras com un porch!

Dominant las conciencias sencillas
era jo lo supremo senyor,
y en felís ignorancia lo poble,
no tenia mes rey que 'l rector.
¡Ditxós estat
que una infame revolució impía
nos ha robat!
Desde 'l trist dia
en que com onada furiosa del mar,
lo poble, mogut d' esperit del infern,
lo trono, escut nostre, rabiós vá volcar,
ni 'l poble 'ns respecta ¡ni 'ns paga 'l govern!

Ja per las ánimas
no hi ha qui doni:
lo matrimoni
l' han fet civil.
Que visquéu diuhen
treballant, y nó ab missas y absoltas,
jes á dir, que á la sinia dém voltas
com lo ruch vill!

La abstinencia y pobresa 'ns receptan....
¿quí imagina semblant disbarat?
¿que no som de cara y ossos nasaltres
tal vegada la gent s' ha pensat?

¿No veuhen ells
que també 'ls capellans tenim boca,
panxa y budells?...
¡Pretensió lcca
que ab llágrimas ígneas de dol ploraréu!
Regats vostres camps d' un Océan de sanch
al roig resplandor del incendi veureu,
d' esposas, donsellas, l' honor per lo fanch,
hordas salvatjes
d' un nou Atila,
de vila en vila
sembrá 'l terror,
y al contemplarne
en ruinas desfeta la Espanya,
compendréu lo que pot nostra sanya,
nostre rencor!

En mí viu lo recort d' aquells sigles
que registra la historia ab espant,
de torturas, matansas, fogueras,
al nom fetas d' un Dèu sacrosant.

La eternitat
cent edats s' ha engolit y altres cent,
y la maldat
son monument
en mí contemplar pot encara ab orgull,
y en vá á la serena regió del progrés
ab ánsia fixar pretent l' home son ull:
¡encara los sigles están baix mon pes!

Del fanatisme,
de la ignorancia,
la intolerancia,
disposo encar.
Y profanantne
lo sagrat de Jesús nom divino,
puch de teya y punyal assassino
son bras armar.

Lo lament de las mares, dels órfens,
y del trist inmolat lo últim ¡ay!
y las flamas y 'l fum del incendi,
y 'l saqueig y del poble lo esglay,
son mon plaher.
Y al torment, l' agoña 'l deiri
del pressoner
quant reb martiri
punxantlo, xafantlo, sa mort dilatant,
en mitg del bullici de turba ferós
mon front allí brilla seré, triunfant,
tremendo, superbo, de goig espantós.

Que de las fieras
en mí respira
tota la ira.
tot lo furor:
que 'ls plors m' halagan
del infant, de la mare, la esposa,
y al sentirlos mon ánima 's gosa
en son horror.

¡Oh! ¡perqué no has de fer com nosaltres,
tú que 't diuhen lo bon sacerdot?
¡Puig t' estima la gent y 'ns detesta,
sentirás nostra rábia tú y tot!

¡Ah! ta virtut,
ta cristiana conducta m' inspira
odi sanyut.

¿Quí es que aspira
pagant las injurias ab mansos perdons,
quant tants pel trabuch abandonan la creu,
encara á sentirse de llabis masons
lo nom vá de digne ministre de Dèu?

Tú ab ta paciencia
necia, irrisoria,
del cel la gloria
guanyar voldrás.

Jo ma venjansa
l' univers ab horror vull que aterri,
mes qu' en lo antro despues me soterrí
de Satanás!!!

TARAVILLA.

Al penetrar á Cuenca, un carlí molt faná-
tich, pero molt lasciu, vejé una noya molt gua-
pa, y anava á practicar alló del matrimoni civil,
que predicán los cabecllas.

La noya desesperada, exclamá:
—«Detente: el corazon de Jesús está conmigo.»
—Tú ets de las nostras digué 'l carlí: vaya
un' altra pagara la festa; y se'n aná.
Després la noya ho esplicava tot rihent á son
xicot, lo que era nada menos que voluntari, y
's deya Jesús.

—¿Quín número t' ha tocat en lo sorteig?
—A mí 'l 528.
—Donchs ja pots dí que has tret la grossa:
ho sento noy.
—Ca: no t' hi amohinis: mira ab lo mateix
número vaig treure la grossa dels Empedrats.
—Aixís fiat en la sort, que potser d' aques-
ta feta encare pujarás á general.
Es histórich.

Es fama que quan una bala de Puigcerdá
va desmontar lo canó Dèu d' Olot, en Savalls
vá dir:

—Malehit siga.... (lo nom del canó)

FABULETA.

Un carlí com tots ells molt ordinari
portava al mitj del pit l' escapulari:
l'hi pegan una bala y 'l fereixen
y una cuixa l' hi esqueixen.

Com ells no duhen metjes en las filas,
molts cops faltats se troban de desfilas:
per contenir la sanch de la ferida
desfán l' escapulari de seguida,
y ab bona ó mala gana
l'hi posan un manyoch de fils de llana

La ferida s' irrita:
si febra aquell fanátich necessita
la febra l' hi vé al punt,
y al cap de catorse horas ja es difunt.

Aquest exemple clarament revela
una vritat per cert molt cristiana:
Faria molt servey si fos de tela
aquell cor de Jesús qu' are es... de LLANA.

P. K.

Los carlins del Nort están sense recursos.
Lo ministre de la guerra del Terso ha tro-
bat un medi de que may á las companyias los
hi faltin alguns quartos.

Se creú que aviat publicarà un decret, con-
cebut poch mes ó menos en los següents ter-
mes:

«Article 1.er Tots los individuos d' aquest
real exercit se deixarán creixe 'ls bucles.

Article 2.^{on} Als bucles de tots los indivi-
duos se 'ls hi donará la forma de xavos.—Que-
dan exceptuats los calvos.»

Dos pinxos que passan per la Rambla, mi-
ran los plátanos, y un d' ells exclama:

—Flavio: sabs que aquets arbres ja comen-
san á fer tropa?

—Millor contesta l' altre: potser aixís nos
estolviarem d' aná al servici.

—No ets de la reserva tu, Lluís?

—Si noy.

—No t' hi vist pas á las llistas.

—Calla, no 'u digas á ningú: per lo mateix
que no m' hi han inelós, me mantinch ab tan-
ta reserva.

L' Ajuntament, segons sembla s' ha emprés
la construcció del parque ab molta fuga.

Ho celebrém, perque es un siti d' esbarje
que bèn bé 'l necessita una ciutat populosa
com la de Barcelona

L' altre dia repassant los planos vém trobar
que també t' que haverhi casa de fieras.

Mentres pensavam d' hont dimoni se las
treuria, 'ns recordarem del batalló de municipals
nocturnos.

No seria hora ja de que se 'ls destaqués á
la montanya á cassar llops com en Tristany,
tigres com en Savalls, gats masqués com en
Miret, hienas com Doña Blanca y búfalos com
l' Alfonso?

Una casa de fieras per l' istil, atrauria molts
estrangers á Barcelona.

SEGUIDILLAS.

A donya Blanca.

Un diuhen que 't dius Nieves
altres que Blanca,
y crech que aixó t' ho diuhen
tant sols per xansa.
Un duro 'm jugo
qu' es ton nom (pels teus actes)
castanyo-oscuro.

Es vanitat dels vostres
portar corona,
per ço 'l teu D. Alfonso
que no-té bossa,
no podent d' altra,
vanitas vanitatum
la dú de banya!

Dirás que n' es impropí
de un fill d' Espanya,
divulgar entre 'l públich
secrets de dama.
¡Me caso ab Cuenca!
y á tú 'l saquejar pobles
¿no t' causa pena?

Mes ay! Aquestas cosas
no t' encaparran:
Tots los pecats que fassis
en tas jornadas,
bèn poch t' importan:
ab una Caiwalada
quedas absolta!

Lo que no borra un bisbe,
ni borra 'l Papa,
ni borra 'l temps, ni 'ls sigles,
ni olvida Espanya,
es la tremenda
maledicció del poble
que tu vols perdre!

BREV.

Es sabut que á dalt del campanar de Santa Maria de Puigcerdá hi havia un grapat de tiradors, que no arronsaven lo dit sense que un carlí hi petés.

Lo gefe de una bateria carlista deya als artilers:

—Apuntéu bé á San Maria!...

Y las granadas passavan de llarch.

Com era un home molt nerviós, al veure la inutilitat de sos esforços, deya picant de péus: ¡Santa Maria! ¡Santa Maria! ¡Santa Maria!...

Y 'ls carlins anavan cayent de un á un, exclamant ¡ora pronobis! ¡ora pronobis!

Alguns han cregut de bona fé que en un dels últims assalts que han intentat los carcas sobre Puigcerdá tingueren la manya de tirar cohets incendiariis.

—Y donchs com s' explica, preguntarán vostés que cremessin algunas de las casas de la població?

—Molt senzillament. Al veure en Savalls l' inutilitat dels seus esforços vá comensar á treure foch pels caixals, y com la boca se l'hi cremava, escupia cap á dins de Puigcerdá.

Al llevarse ahí en Savalls va dir tot mal humorat:

—Ja fá tretze dias que aquests dimonis se defensan!

Y 'ls canons de Puigcerdá responian ab fréstega véu:

—Tretze son tretze!

En Savalls lo dia avants de la primera tentativa d' assalt sobre Puigcerdá, exclamá plé de confiança.

—Demá pendré 'l xocolate sobre las ruinas de Puigcerdá.

—Ab que 'l pendréu? l'hi preguntá un mosso de l' esquadra.

—Ab melindros.

—Si no es ab melindros d' aquells que feya jo quan era rajoler!... va dir lo mosso ab véu baixa, recordantse que las parets de las casas de Puigcerdá son fetas de melindros.

Un d' aquets dias vá entrar á Puigcerdá un convoy de moltons.

Pobres béns.

Lo mateix que 'ls béns carlistas están destinats á deixar los ossos á Puigcerdá.

¡Qui pogués anársen'hi á menjar una costella!

CANTARELLAS.

En un vers te deyan noya
que de marfil tens las dents:
no exagera pas lo poeta:
si las vas comprá á ca 'n Plet!

T. DE S.

Dissimula 'm Margarida,
que quan te'n canto no cridi:
lo teu nom no es per cridarse,
estant en estat de siti.

B.

Dius que per mi sens passió
y que fins no menjas gaire!
Sabs q te reparo Rosseta
que aixó fá senmana santa?

C. DE LA A.

Diuen que 'ls carlins van contra
dels invents y del progrés....
no 'u cregui, si sempre inventan
nous medis de fer diners.

T. DE S.

Nineta, tothom al véure 't
diu: ¡válgam Déu qu' ets salada!
mes com que 'ls Abrils te sobran,
jo á més trobo qu' ets molt rancia.

T' estimo encare que digan
los companys que tú ets molt lletja:
pósat mocador de pita
que vull que 't digan pitera.

P. K.

EPIGRAMAS

Hi agafat un costipat
deya un jorn un tal Sebé
que com tréureme 'l no sè....
Y digué 'n Pau admirat:
—¿Home: no l' has agafat?
Lo llensas y 't trobas bè.

U. B.

Las mentidas m' exasperan
digué un dia la Lluisa....
Es tant bonich dir vritat!...
—Y duya las dents postissas!...

C. DE LA A.

—Jo só l' home de mes pega
que existeix sobre la terra,
diu per tot en Jaume Serra
comerciant de pega grega.

T. DE S.

ÚLTIMA HORA.

Puigcerdá está redimida!

Despres de 14 dias de foch, los enemichs de la libertat y de la patria han hagut de girar qua de davant de l' heroica vila.

Las valentas tropas han penetrat ja dintre de Puigcerdá després de 18 horas de foch.

Los carlins han sufert terribles pérduas.

¡Gloria inmortal als héroes que tant valentment s' han defensat: gloria á las tropas, que després de una batalla sangrenta han anat á estreñe'ls la má en nom de la pátria admirada de son valor homérich!

CUENTOS

En una casa de Camp hi havia una noya molt caya.

Un jove rich la veje y se 'n enamorá.

Posant á la casa, la bona gent l' obsequiavan tot lo que podian, y un dia anant á fer una baranada en una font que rajava en un turonet que dominava una gran estensió de terreno

—¿No veu, l' hi digué, 'l pare: aquella gran casa d' allá á la dreta era nostra: la vinya que hi ha mes amuntet era nostra també: aquell bosch de mes enllá ho era també...

Al últim lo jove que peeava d' avaro, l' hi digué:

Tot m' agrada menos l' era.

—L' era ray, digué 'l pagés, la farém aqui dalt, allá baix, hont vosté vulga....

—Cá no 's cansin digué 'l jove: com que no vull pols, me 'n torno á Barcelona.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR de la Campana.

Han remés xaradas ó endavinallas dignes d' insertarse, 'ls ciutadans Cómich d' Horta, Magi Rabassa, Ciri trencat y Sasac.

N han remesas que pera insertarse haurian d' esse arregladas los ciutadans T. fis, Baylet, Dos escabellats y Ramon Coll de Bellá.

Las demés que s' han remés y 'ls noms dels autors de las quils no quedan mencionats, no poden insertarse per fluixas, facilis d' endevinar, mal combinadas, mal versificadas ó per altres defec: es per l' istil.

Ciudadá Sigala. Insertarém los quentos.—Home petit, veja, ¿está content? bem tingut d' arreglarho ana miqueta.—F. C. y G. Bé per las sévas cantarellas: lo que vosté creu qu' es un so-net no es mes que un so-brut: es molt desguitarrat.—R. E. B. y Amigó. La poesia de vosté es alxerideta, y encare que no ben bé del género de La Campana, mirarém de buscali un lloch. fassa cosetas d' actualitat que vosté hi entea.—

Manxa Xibecas. Lo quento de vosté es graclos: hi anirá.—Fi-libustero. Dels tres epigramas l' un es vert, l' altre vell: lo tercer hi anirá.—Visnet de un frare, Trempat de Gracia, Tricasat, Gat dels feres, Pochs Bolados, T. Fis y Dos Escabellats. Lo qu' es aquesta senmana no podem complaure'ls: nn'altra será si 'u fan millor.—Sagrístá. Ja l' hi varem dir qu' u voliam envenenar als lectors de La Campana: per la solucio ha fet tart.—Boixompifag Gracias per la poesia que 'ns remet.—S. Aguilar. Las cantarellas encare que ben versificadas son vuidas d' idea: los epigramas son massa plens de verdor.—Aprenent can-canista. Las sévas cantarellas adoleixen del mateix mal que las del seu véhi.—A. M. Envihi, home, envihi, que si tot es com lo qu' hem rebut, no 's queixará de no-saltres.—Breu. Efectivament: es algo llarch lo que aquesta senmana 'ns remet, y es llástima, perque está plé de bonas ideas: ab lo demés queda complascut.—Mossen Bola de Mieras. Las cantarellas mansejan: un dels epigramas posat en prosa será un bonich quento.—Gestus. L' endavinalla de vosté algo equivocada l' última solució, que s' escriu ab o final y ne ab u: ho sentim perque 'ns agrada.—Tres de secas. Bravoi bel poesia y epigrama.—Fulana de Tal. Aquesta senmana no va prou bé; un'altra n' eixirém millor ¿no es vritat?—A. F. O. Aprofitarém lo primer epigrama.—Barret vell. Farém lo mateix ab los seus.—Un cómich d' Horta. Si vol fer alguna cosa haurá de baixar á Gracia; lo que 'ns envia manseja.—Ciri Trencat. Lo quento aquesta senmana no vá: es sos.—Sasac. ¿Per qué hi posa tant pebre vermell en los seus epigramas?—Nou tantos y á casa. La coloboració no 's pagan y encare que 's pagués, cregui que cobrarian ben poca cosa quentos com lo que 'ns envia.—M. Cadenet. Parlem á pams, ja que á pams vol que se l'hi parli: la primera xarada es molt dificilosa: la segona mal versificada; la poesia inclou un pensament tant vulgar, que no val la pena: á més també 'ls versos de que 's compon fan ésgarrifansas; vosté te ideas, l' hi falta una mica de cuidado.

SOLUCIÓ

á la xarada y á l' endavinalla del últim número

En BA-ró gefe carlí
ensenyava á confejí
á la TE-CLA y son germá
y sempre 'ls feya llegi:
BALL, BELL, BILL, BOLL, BULL..... robá.

CIRI TRENCAI.

Han endavinat totas las solucions los ciutadans Gestus, Magi Rabassa, Tricasat, Tres de secas, Dos escabellats, Una Nina, Fulana de Tal, Un cómich d' Horta y A. F. O.

Han endavinat la 1.ª y 2.ª los ciutadans Gat dels freres, Taleque de Reus, Ramon Coll de Bellá, Nerrista de Vilanova, Barret vell, Roch Pallet de Riera, y A. Trapella.

La 1.ª no més, l' han endavinada 'ls ciutadans Serafi Guitarra, un violinista estripat y un llengut.

XARADA

I.

Primera quinta-segona
Quart prima inverlida-dos:
Tres-primerá hi há molts quartos
molta plata y fins molt or.
Quarta prima-duas crema,
Quatre dos-dos ne p'it molt,
Y prima tres-quarta-duas
un calsat elegantó.

A la mèva hu-dos y quatre
vaig trobar un jorn un tot,
y com que no só carcunda
vaig tirar-lo al fons del pou.

TRES DE SECAS.

II.

Si la duas me dona tres
es perque soch tot
pux sent soldat hu al revés
me deyan tontot.

M. CADENET.

ENDAVINALLA.

Orellas jo tinch lector,
trech molt fum y may ne fumo,
de dia es quan me consumo
que 'm creman de bó y millor.
Tinch coll sense serne oca,
me tocan y may dich re,
tinch aygua y tinch carn també
molts cops á dintre la boca.

BARRET VELL.

Las solucions en lo próxim número.)

IMP. DE LA V. Y F. DE GASPAR.—ATAULFO, 14.

l. Lopez editor.—Rambla del Mitj 20.